

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság Győrött, 2016. évi október hó 26. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í t é l e t e t :

A különösen súlyos hátrányt okozó emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt **III.r. vádlott** és társa ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2016. március 9. napján kelt 14.B.300/2015/97. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy

III.r. vádlott által elkövetett bűncselekményeket egységesen az alábbiak szerint minősíti:

2 rb. társtettesként elkövetett emberrablás büntette (1978. évi IV. törvény 175/A. § (1) bekezdés (3) bekezdés a) pont),
4 rb. társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette (1978. évi IV. törvény 175. § (1) bekezdés (3) bekezdés a) és c) pont),
folytatólagosan elkövetett testi sértés büntette (1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés (3) bekezdés I. fordulat),
3 rb. társtettesként elkövetett zsarolás büntette (1978. évi IV. törvény 323. § (1) bekezdés (2) bekezdés b) pont),
kiskorú veszélyeztetésének büntette (1978. évi IV. törvény 195. § (1) és (2) bekezdés),
kerítés büntette (1978. évi IV. törvény 207. § (1) bekezdés (3) bekezdés a) és b) pont),
3 rb. társtettesként elkövetett kerítés büntette melyből 2 rb. folytatólagosan elkövetett (1978. évi IV. törvény 207. § (1) bekezdés (2) bekezdés),
5 rb. kerítés büntette, amelyből 4 rb. társtettesként 1 rb. folytatólagosan elkövetett (1978. évi IV. törvény 207. § (1) bekezdés (3) bekezdés a) pont),
tiltott pornográf felvétellel visszaélés büntette (1978. évi IV. törvény 204. § (3) bekezdés),
kitartottság büntette (1978. évi IV. törvény 206. §.),
folytatólagosan társtettesként elkövetett csalás büntette (1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés (2) bekezdés c) pont, (5) bekezdés b) pont),
zsarolás büntette (1978. évi IV. törvény 323. § (1) bekezdés)

Ezért **III.r. vádlottat**, mint különös visszaesőt halmazati büntetésül az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésekre ítéli.

IV.r. vádlott által **1. sértett** sérelmére elkövetett bűncselekményeket

2 rb. folytatólagosan bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettének (Btk. 194. § (1) bekezdés (2) bekezdés b, c) pont), és
2 rb. folytatólagosan társtettesként elkövetett kerítés büntettének (Btk. 200. § (1) bekezdés (3) bekezdés) minősíti.

Ezért és a terhére még megállapított bűncselekmények miatt halmazati büntetésül 6 (hat) év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 (öt) év közügyektől eltiltásra ítéli.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe IV.r. vádlott által 2010. december 7. napjától 2013. február 28.napjáig és 2014. április 16. napjától 2016. március 3. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt rendeli beszámítani.

A III. és IV.r. vádlottak **1. magánfél** és **1. sértett** magánfelek részére fizetendő kártérítés után egyetemlegesen 22.000 (huszonkétezer) Ft illeték megfizetésére kötelesek.

III.r. vádlott a **2. sértett** polgári jogi igényével kapcsolatos illeték megfizetésére **1. elítélttel** egyetemlegesen, **2. magánfél** polgári jogi igényével kapcsolatos illeték megfizetésére **1. elítélt** és **2. elítéltekkel** együtt egyetemlegesen köteles.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú ítéletet azzal, hogy IV. r. vádlott 2007. április 16. napjától 2016.március 3. napjáig volt előzetes fogvatartásban.

A másodfokú eljárásban felmerült 22.980 (huszonkettőezer-kilencszáznolcvan) Ft bűnügyi költség az állam terhén marad.

I n d o k o l á s :

A Veszprémi Törvényszék 14.B.300/2015/97. számú ítéletével **III.r. vádlottat**, mint különös visszaesőt bűnösnek mondta ki:

2 rb. társtettesként elkövetett emberrablás büntettében (1978. évi IV. törvény 175A. § (1) (3) bekezdés a) pontja),

1 rb. tártettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (1978. évi IV. törvény 175. § (1) (3) bekezdés a) és c) pontja),
1 rb. folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (1978. évi IV. törvény 175. § (1) (3) bekezdés a) és c) pontja),
1 rb. folytatólagosan elkövetett testi sértés büntetében (1978. évi IV. törvény 170. § (1) (3) bekezdés I.) fordulata),
1 rb. testi sértés büntetének kísérletében (1978. évi IV. törvény 170. § (1) (6) bekezdés I.) fordulata),
1 rb. folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (1978. évi IV. törvény 175. § (1) (3) bekezdés a) és c) pontja),
1 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében (1978. évi IV. törvény 175. § (1) (3) bekezdés a) pontja),
1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetében (1978. évi IV. törvény 195. § (1) és (2) bekezdés),
1 rb. kerítés büntetében (1978. évi IV. törvény 207. § (1), (2), (3) bekezdés a), b) pontja),
2 rb. tástettesként elkövetett kerítés büntetében, melyből 1 cselekményt folytatólagosan követett el (1978. évi IV. törvény 207. § (1) (2) bekezdés),
5 rb. kerítés büntetében, amelyből 4 rb. cselekményt tártettesként, 1 cselekményt folytatólagosan követett el (1978. évi IV. törvény 207. § (1), (2), (3) bekezdés a) pontja),
2 rb. tiltott pornográf felvétellel visszaélés büntetében (1978. évi IV. törvény 204. § (3) bekezdés),
1 rb. kitartottság büntetében, (1978. évi 206. §),
1 rb. folytatólagosan, tártettesként elkövetett csalás büntetében (1978. évi IV. törvény 318. § (1) (2) bekezdés c), (5) bekezdés b) pont),
1 rb. tártettesként elkövetett csalás büntetében (1978. évi IV. törvény 318. § (1) (2) bekezdés c), (5) bekezdés b) pont),
1 rb. tártettesként elkövetett zsarolás büntetében (1978. évi IV. törvény 323. § (1) (2) bekezdés b) pontja),
1 rb. zsarolás büntetében (1978. évi törvény 323. § (1) bekezdés),
1 rb. tártettesként elkövetett zsarolás büntetében (1978. évi IV. törvény 323. § (1) (2) bekezdés b) pontja), ezért a bíróság III.r. r. **III.r. vádlott** vádlottat, mint különös visszaesőt - halmazati büntetésül- 18 (tizennyolc) év fegyházbüntetésre, mellékbüntetésül 10 (tíz) év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a III.r.vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Megszüntette szülői felügyeleti jogát az 1999. január 29.napján született ... nevű gyermeke vonatkozásában. A III.r.vádlottal szemben 15.668.500 FT erejéig vagyonekobzást rendelt el. Vagyonekobzást alkalmazott az eljárás során zár alá vett ingókra és ingatlanokra.

IV.r.vádlottat bűnösnek mondta ki

2 rb. társtettesként elkövetett emberrablás büntetében (Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont),

1 rb. társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 194. § (1) (2) bekezdés b), c) pont),

1 rb. folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 194. § (1) (2) bekezdés b), c) pont),

1 rb. testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) (4) bekezdés c) pont),

2 rb. társtettesként elkövetett kerítés büntetében, melyből 1 cselekményt folytatólagosan követett el (Btk. 200. § (1) (3) bekezdés),

4 rb. társtettesként elkövetett kerítés büntetében, melyből 1 cselekményt folytatólagosan követett el (Btk. 200. § (1) (3) (4) bekezdés a) pont),

1 rb. kitartottság büntetében (Btk. 202. §),

1 rb. folytatólagosan, társtettesként elkövetett csalás büntetében (Btk. 373. § (1) (2) bekezdés b/bc pont, (4) bekezdés b) pont),

1 rb. társtettesként elkövetett zsarolás büntetében (Btk. 367. § (1) (2) bekezdés b) pont),

ezért a bíróság IV.r.vádlottat - halmazati büntetésül - 9 (kilenc) év szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 8 (nyolc) év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Rendelkezett arról, hogy a IV.r.vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetésből annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. IV.r.vádlottal szemben 237.500 Ft erejéig vagyonelkobzást rendelt el. Mindkét vádlott szabadságvesztés büntetésébe beszámította az általuk előzetes fogvatrtásban töltött időt és kötelezte őket egyetemlegesen polgárjogi igény és illeték fizetésére, külön kötelezte **III.r. vádlottat 1. elítélt és 2. elítélt** elítéltekkel egyetemlegesen kártérítés és illeték fizetésére. Két magánfél esetében a megítélt összeget meghaladó polgárjogi igényt egyéb törvényes útra utasította, míg egy magánfél polgárjogi igényét elutasította.

Kioktatást is tartalmaz az ítélet a magánfelek részére a Be. 160.§ /1/ bekezdés d/ és e/ pontjainak megfelelően. Az elsőfokú bíróság határozott a lefoglalt bűnjelektől és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a Veszprém Megyei Főügyészség **III.r.** és IV.r.vádlottak terhére, a vádtól eltérő minősítés és a kiszabott szabadságvesztés súlyosítása, III.r.vádlott esetében életfogytig tartó fegyházbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. Az ítélet I/1.tényállás pontja vonatkozásában hivatkozott arra, hogy a tényállásban írtak szerint **3. sértett** testi-lelki bántalmazásának jellege, időtartama, kitartó volta meghaladja azt az erőszak-szintet, amely a sértett megalázásához, akaratának megtöréséhez, a pénzkövetelés elérésének teljesítéséhez elegendő volt. A kiszolgáltatott, védekezésre képtelen helyzetben lévő **3. sértett** folyamatos, test-szerte történő bántalmazása, fához kikötése és nemi szervének ütlegetése objektíve alkalmas volt arra, hogy a sértettnél nyolc napon túl gyógyuló sérülések is bekövetkezzenek. Ezért az elsőfokú bíróságnak az emberrablás büntetével halmazatban az 1978.évi

IV.tv. 170.§ /1/ bekezdésébe ütköző és a /3/ bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntetvényében is meg kellett volna állapítania a vádlottak bűnösségét, mégpedig akként, hogy azt a III.r.vádlott tettesként, IV.r.vádlott bűnsegédként követte el. Kifogásolta a főügyészség a tényállás II/III. pontjában írt cselekmény jogi minősítését is. A vád szerinti minősítés mellett érvelve hivatkozott arra, hogy **III.r. vádlott** már korábban bántalmazta **4. sértettet**, akkor mentőt hívott hozzá, most ez elmaradt, amely tény tovább erősíti az elkövetési módra tekintettel is azt a következtetést, hogy szándéka a sértett életének kioltására irányult. Cselekménye befejezetté vált, a halálos eredmény ismeretlen okból maradt el, így önkéntes elállást a III.r vádlott javára megállapítani nem lehet. Ennek megfelelően a cselekménye az 1978. évi IV. törvény 166.§ /1/ bekezdésébe ütköző és a /2/ bekezdés c/ pontja szerint minősülő emberölés büntetvényének kísérleteként értékelendő. Nem találta helytállónak a minősítést a 2. sértett sérelmére elkövetett cselekményt illetően sem. Álláspontja szerint a törvényszék helytelenül értékelte egymástól elkülönülten a tényállás IV.és XVI. pontjaiban írt cselekményeket. A bizonyítékokból megállapíthatóan **2. sértett** értékesíteni kívánta ingatlan tulajdonrészét, azonban a **2. elítél**től történt tárgyalás eredményeként egyértelművé vált számára, hogy a 2.500.000 Ft vételárhoz nem jutna hozzá. Ezért az adásvételi szerződés megkötéséig **III.r. vádlott** annak érdekében tartotta fogva a sértettet, hogy az távozásával ne tudja megghiúsítani az adásvételi szerződés aláírását. Az elsőfokú bíróság annak ellenére nem állapította meg a sértett kiszolgáltatott helyzete, fogvatartása, fenyegetettsége és a vagyoni hátrány közti cél-eszköz viszonyt, hogy az erre vonatkozó tényeket a tényállásban rögzítette. Hivatkozott arra, hogy a zsarolás megállapíthatóságát nem befolyásolja, hogy a sértettnek az ingatlanra vonatkozó eladási szándéka már korábban kialakult, hiszen a sértett a III.r.vádlottal nem kívánt szerződést kötni, a személyi szabadságának megsértésével és fenyegetéssel elért szerződés aláírás és tulajdon átruházás nem felelt meg a tényleges akaratának. Ezért III.r.vádlott terhére 1 rb, az 1978. évi IV. törvény 323.§ /1/ bekezdés és /2/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő zsarolás büntetvényébe állapítható meg. A büntetékiszabással kapcsolatosan az ügyészség hivatkozott arra, hogy a törvényszék a büntetékiszabási tényezőket alapvetően helyesen ismerte fel, ugyanakkor III.r.vádlott esetében nem értékelte kellő nyomatékkal, hogy cselekményeit korábbi büntetéséből történt szabadulását követően, feltételes szabadság hatálya alatt követte el. Az életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető emberrablás büntetvényének elkövetési módja kirívóan embertelen, a személy elleni erőszakos cselekményei is nagyfokú kíméletlenséget mutatnak. A jelen eljárásban terhére rótt cselekményekből életvitelszerűen fedezte megélhetését. Mindezek a körülmények a legsúlyosabb büntetés kiszabását indokolják esetében. IV.r.vádlott cselekvősege, életvezetése és személyisége szorosan kapcsolódott III.r.vádlotthoz, az emberrablás büntetvényének elkövetésében hosszú időn keresztül aktívan részt vett, így esetében is az életfogytig tartó szabadságvesztés szolgálja csak a büntetési célokat. Mindezek alapján az ügyészség az elsőfokú ítélet fentiek szerinti megváltoztatására tett indítványt.

Jogorvoslattal éltek az elsőfokú ítélettel szemben III. és IV.r.vádlottak, valamint védőik is részben felmentésért, részben enyhítésért.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést kisebb kiegészítés mellett fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a törvényszék az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A megállapított tényállás lényegében megalapozott, azt a III.r.vádlott esetében - tényről tényre való helyes következtetéssel - azzal indokolt csupán kiegészíteni a III. tényállási pontban, hogy a **1. sértett** orrát ért ütés- melynek következtében a sértett orra elferdült-alkalmas volt nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására. Utalt a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy olyan megállapítások szerepelnek a tényállásban, melyek a bizonyítékértékelés körébe tartoznak, így az ítélet II/III. tényállásából 3., a XIX. tényállási pontból az 55.oldal 6. és az 56.oldal 4. bekezdését mellőzni kérte. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen és okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, ennek köre azonban nem teljes és nem is pontos. Ezzel kapcsolatosan kifogásolta az elsőfokú bíróságnak a **3. sértett** sérelmére elkövetett testi épség elleni cselekményhez fűzött jogi indokolását. Álláspontja szerint a vádlottak tudatának át kellett fognia, hogy **3. sértett** péniszének faággal történő csapkodása súlyosabb következményekkel is járhat. Ezért ez a magatartás külön, - az 1978. évi IV. törvény 170.§ /1/ és /3/ bekezdése szerint - értékelendő az emberrablásba beleolvadó könnyű testi sértéstől.

A II./tényállással kapcsolatosan kifejtetett ügyészi érvekkel egyetértve hivatkozott arra, hogy a bizonyítás eredményeként nem lehetett egyértelműen megállapítani, hogy **III.r. vádlott** miért hagyott fel cselekményével, az ölési cselekményét miért nem fejezte be, ezért az adott magatartása életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete helyett emberölés büntettének kísérlete az 1978. év IV. törvény 166.§ /2/ bekezdés c/ pontja szerint minősülően. Fenntartotta az ügyészi fellebbezést a IV. és XVI. tényállásnak együttes értékelése és a cselekmény egységekénti kezelése, ekként a cselekményeknek az 1978. évi IV. törvény 323.§ 2/ bekezdés b/ pontja szerint minősülő zsarolás büntettekénti minősítése érdekében. Egyebekben a vádlottak terhére rótt bűncselekmények megállapítását és minősítését törvényesnek találta.

Az ügyészségnek a büntetés kiszabásával kapcsolatos érvelését kiegészítve hivatkozott arra, hogy a törvényszék a III.r.vádlott pszichés állapotát indokolatlanul tekintette súlyosító körülménynek, hiszen ez a tényező beszámítási képességét nem korlátozta, ezért azt mellőzni szükséges az enyhítő körülmények sorából. Hivatkozott arra, hogy különösen a III.r.vádlott esetében, noha az első fokon kiszabott büntetés súlyosnak látszik, mégsem áll arányban az elkövetett bűncselekmények társadalomra veszélyességével, ezért mindkét vádlott esetében a törvényszék által kiszabott büntetés súlyosítására tett indítványt azzal, hogy IV.r.vádlott vonatkozásában nem tartja szükségesnek az ügyészi indítvány szerint a szabadságvesztés büntetés életfogytig tartó szabadságvesztésre történő súlyosítását. Végül annak az

álláspontjának adott hangot, hogy a már jogerősen elítélt **1. elítélt** és **2. elítélt** terheltekre nézve az ítélet törvénysértően tartalmaz rendelkezést a polgárjogi igényeket illetően. Az erre vonatkozó rendelkezés mellőzése mellett egyebekben a fenti változtatásokkal az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

III.r. vádlott védője a fellebbezést módosítva, azt elsőként annak a Be. 373.§ /1/ bekezdés II/b/ pontján és a Be. 375.§ /1/ bekezdésén alapuló hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására irányulóan tartotta fenn. E körben hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban a Be. 21.§ /1/ bekezdés e/ pontja és a Be.21.§ /3/ bekezdés c/ pontja értelmében kizárt bíró vett részt. Másodlagos kérelme a büntetés enyhítését célozta. Az elsődleges kérelemmel kapcsolatosan utalt arra, hogy egy, a **III.r. vádlottal** szemben folytatott korábbi eljárásban a Veszprém Megyei Bíróság bírái a Be. 21.§ /1/ bekezdés e/ pontjára alapítva kizárás iránti bejelentést tettek a III.r.vádlott elfogultsági kifogására tett nyilatkozatukban. Az ügyben ekként kijelölés folytán más bíróság járt el. Minderre 2004-ben került sor. Erre az időszakra esik a III.r.vádlott terhére rótt bűncselekmények elkövetési ideje is. A rendelkezésre álló iratok közt nem található az adott bírák nyilatkozata, így nem tudni, hogy a jelen ügyben eljáró bíró akkor milyen tartalmú nyilatkozatot tett. Hivatkozott a védő arra, hogy jelen ügyben is jelentett be a védelem erre tekintettel kizárás iránti bejelentést, de annak elbírálását a törvényszék az ügydöntő határozat meghozatalával nem várta meg. A Be.21.§ /3/ bekezdés c/ pontjára alapított kizárási okkal kapcsolatosan a védő álláspontja szerint dr.László Krisztina, a bírói tanács elnöke azért nem járhatott volna el az ügyben, mert ő folytatta le a hatályon kívül helyezéssel végződő alapeljárást is. Azon kívül, hogy mindez abszolút kizárási ok, felveti a megismételt eljárásban a bizonyítás törvényességét is, hiszen a bíró ugyanazokat a bizonyítékokat némileg másképp értékelve hozott a III.r.vádlottal szemben elmarasztaló, lényegesen szigorúbb ítéletet. A védő mindezek mellett utalt arra, hogy amennyiben fenti érvelését az ítélőtábla nem fogadná el, fenntartja az enyhítést célzó fellebbezésben írtakat. Nem osztotta e körben a fellebbviteli főügyészség azon hivatkozását, hogy a III.r.vádlott elmeállapota nem értékelhető enyhítő körülményként. A védő a továbbiakban lényegében a törvényszék mérlegelését és az ennek eredményeként megállapított tényállást támadta, amikor vitatta, hogy védenca az emberrablás büntetést megvalósította, hivatkozva arra, hogy az ügy koronatanújának számító **3. sértett** tartózkodási helyét a tárgyalási szakban nem sikerült felderíteni, **5. sértett** pedig továbbra is a Cs. család kötelékében él, annak ellenére, hogy az eljárásban azt nyilatkozta, hogy az adott körülmények közt nem volt lehetősége elszakadni a III. r.vádlott és családja köréből. A **III.r. vádlott** büntetését életfogytig tartó szabadságvesztére súlyosító ügyész indítvánnyal kapcsolatosan előadta, hogy álláspontja szerint az a III.r.vádlott terhére rótt

bűncselekményekkel arányban nem álló, embertelen büntetést jelentene. **III.r. vádlott** nem a társadalmi megítélés szerinti legsúlyosabb, visszafordíthatatlan eredménnyel járó bűncselekményeket követett el.

IV.r.vádlott védője perbeszédében elsőként arra hivatkozott, hogy az alapeljárásban, mely a vádlottak közül egyedül IV.r.vádlott vonatkozásában zárult az ítélet jogerőre emelkedésével, a bíróság 6 évi szabadságvesztést szabott ki. IV. r. vádlott cselekményeinek megítélésénél figyelemmel kell lenni arra, hogy az eseményeknek résztvevője volt, ám ugyanúgy **III.r. vádlott** alárendeltségében, mint a többiek. Amennyiben nem hajtotta végre a **III.r. vádlottól** kapott utasításokat, maga is fizikai bántalmazásban részesült. A terhére rótt cselekményeknek csak bűnsegédje. Az eljárás során az ügy feltárását nagyban elősegítő, az ügyet előre vivő beismerő vallomást tett. Sérelmezte a védő, hogy az alapügyben a nyilvános ülésről értesítést nem kaptak, nem kézbesítette a másodfokú bíróság a IV.r.vádlottat is érintő határozatát számukra. Arról, hogy az ítélet IV.r.vádlott esetében is hatályon kívül helyezésre került, az előzetes letartóztatást elrendelő végzésből értesültek. Álláspontja szerint az alapügyen törvénysértően került sor IV.r.vádlott esetében az ítélet hatályon kívül helyezésére. A BH.2010.146. jogesetre is utalva, a Be. 349.§ /2/ bekezdésének értelmezéséből levezetve arra az álláspontra helyezkedett, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezéssel nem érintett vádlott vonatkozásában is feltörheti a jogerőt, de kizárólag csak a javára. Egyéb esetben az ítélet esetleges hatályon kívül helyezést eredményező hibái csak rendkívüli jogorvoslatban támadhatók. Mindezek alapján a védő IV.r.vádlott vonatkozásában elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Másodlagos kérelme a 2 rb emberrablás büntettének vádja alóli felmentésre és a büntetés enyhítésére irányult.

A 2 rb. emberrablás büntette kapcsán **3. sértett** és **5. sértett** sértettek személyi körülményeit elemezve a védő arra az álláspontra helyezkedett, hogy az emberrablás egyik sértett esetében sem valósult meg, hiszen **3. sértett III.r. vádlott** elfogását követően is a **III.r. vádlott** lakásában, a lambéria mögött bujkált, míg **5. sértett** beköltözött **III.r. vádlott** anyjához, ahol további 1,5-2 évig lakott. Elhelyezkedett, az ebből szerzett jövedelméből rendszeresen csomagot küldött a III.r.vádlottnak, akivel házasságot is kívánt kötni. Amennyiben az ítélet a bűncselekmény hiányos felmentéssel nem értene egyet úgy a védő bizonyítékok hiányában kérte IV.r.vádlott felmentését utalva arra, hogy adott cselekményei legfeljebb 2 rb személyi szabadság megsértése büntettként minősülnének. Erre is figyelemmel az ügyészi indítvány elutasítására és az első fokon kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen jelen lévő **III.r. vádlott** védőjével egyezően hivatkozott a megismételt eljárásban eljár tanácsvezető bíró elfoglaltságára és arra, hogy előzetes letartóztatása alatt bódult állapotot előidéző gyógyszereket kapott, ennek hatása alatt állt akkor is, amikor gyanúsítottként kihallgatták. Ugyanez mondható el az elsőfokú tárgyalás idejére is, ezért nem tudott megfelelően védekezni.

Utalt arra, hogy az alapeljárásban 13 év szabadságvesztésre ítélték. A végrehajtási fokozatot a bíróság betegségére tekintettel határozta meg eggyel enyhébb, börtön fokozatban. Jelenleg már nem szed gyógyszert, a végrehajtási intézetben gyertyacsomagolóként dolgozik. Az ítéletétől a büntetés enyhítését, vagy az ítélet hatályon kívül helyezését és pártatlan bíróság általi új eljárás lefolytatását kérte.

IV.r.vádlott csatlakozott védőjéhez, maga is vitatta, hogy a 2 rb emberrablás büntetést megvalósította, e bűncselekmények alól felmentését, egyebekben az ítélet enyhítését kérte.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletét a Be. 348.§ /1/ bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált függetlenül attól, hogy ki, miért fellebbezett. Ennek során megállapította, hogy olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértés nem történt, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna. **III.r. vádlott** védője által hivatkozott elfogultságot a megismételt eljárásban eljáró bíróról az ítélet nem észlelt. Nem vitatva, hogy korábban a Veszprém Megyei Bíróság bírái egy adott ügyben maguk tettek kizárás iránti bejelentést- bár erre az iratok közt nem található adat- ez a tény önmagában a későbbi eljárásokban nem alapozhatja meg kizárásukat. Következetes a bírói gyakorlat tekintetben, hogy mindig az adott ügyben kell vizsgálni, hogy fennáll-e olyan konkrét ok, amely az egész bíróság, vagy az eljáró bíró kizárását indokoltá teszi. A megismételt eljárásban ilyen konkrét okra nem történt hivatkozás. A tanácsvezető bíró a védelem által előterjesztett kizárás iránti bejelentésre tekintettel úgy nyilatkozott, hogy nem érzi magát elfogultnak. Emellett a **III.r. vádlott** és védője számára már a megismételt eljárásban tartott első tárgyaláson egyértelművé vált, hogy a megismételt ügyet ugyanaz a bíró tárgyalja, mint aki meghozta a III.és IV.r.vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezett alapítéletet is. Amennyiben a védelem úgy ítélte meg, hogy ez a körülmény megalapozza a Be. 21.§ /1/ bekezdés e/ pontja szerint a bíró kizárását, mindezt legkésőbb a Be. 23.§ /2/ és /3/ bekezdése értelmében ezen a tárgyaláson tehetné volna meg. Az alapügyben hozott ítélet hatályon kívül helyezésére III.r.vádlott esetében abszolút eljárási hiba okából- hatásköri túllépés miatt- került sor, így a bíróval szemben a Be. 21.§ /3/ bekezdés c/ pontjában írt kizárási ok sem áll fenn. A hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásból a fenti rendelkezés értelmében ugyanis csak az a bíró van kizárva, akinek az ítéletét a másodfokú bíróság megalapozatlansági okból helyezte hatályon kívül. Összességében tehát megállapítható, hogy nincs olyan kizárási ok, amely a védelmi indítványt annak bármelyik formájában megalapozná.

IV.r.vádlott védőjének érvei mellett sem kellett, nem is lehetett az elsőfokú ítéletet eljárási okból hatályon kívül helyezni. Az ítélet felülbírálatát a megismételt eljárásban hozott, fellebbezéssel érintett ítéletre terjedt ki. Nem volt tehát abban a helyzetben, hogy vizsgálja az alapügyben eljáró másodfokú bíróság eljárását. A

törvényszék másodfokú döntése megszabta az eljárás menetét. A védelmi érvelést látszik igazolni a felhívott eseti döntés, melyben a Legfelsőbb Bíróság a Be.348.és 349.§-aiból levezette, miszerint a másodfokú eljárásban fellebbezéssel nem érintett vádlott vonatkozásában a Be. 349.§ /2/ bekezdésének alkalmazásával a jogerő kizárólag csak a vádlott javára törhető át, a fellebbezéssel nem érintett vádlott vonatkozásában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Be. 349.§ /2/ bekezdéséből adódóan csak törvénysértéssel kerülhet sor. Ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság ez előbbi megállapításának némileg ellent is mondott, amikor a Be. 405.§ /2/ és /3/ bekezdését összevetve hivatkozott arra is, hogy az ítéletnek a Be. 373.§ /1/ bekezdés II.pont c/ pontja / a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja, ha a bíróság a hatáskörét túllépte / szerinti hatályon kívül helyezése esetén a megismételt eljárásban nem lehet a vádlott bűnösségét megállapítani, illetőleg súlyosabb büntetést kiszabni vagy büntetés helyett alkalmazott intézkedésénél súlyosabb intézkedést alkalmazni, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.349.§ /2/ bekezdése alapján helyezte hatályon kívül. Ez utóbbi rendelkezésből az ítélőtábla megítélése szerint a védelmi érveléssel ellentétben nem következik, hogy egyáltalán nem lehetséges a fellebbezéssel nem érintett vádlott vonatkozásában az ítélet hatályon kívül helyezése. A megismételt eljárás ez esetben a súlyosítási tilalom kereti közt a hatályon kívül helyezést eredményező eljárási hiba kiküszöbölését célozza, amelyre ennek hiányában egyébként csak a rendkívüli jogorvoslatban kerülhetne sor. A Veszprémi Törvényszék védelem által kifogásolt döntése a célszerűségi elvárásoknak is megfelel, hiszen a III. és IV.r. vádlottakra nézve lefolytatott megismételt eljárásban ügyeik nem különültek el, mint ahogy az bekövetkezhetett volna a rendkívüli jogorvoslati eljárás eredményeként.

Összességében tehát megállapítható, hogy a megismételt eljárásban az eljárási szabályok megfelelően érvényesültek.

Az elsőfokú bíróság betartotta az eljárás folytonosságára vonatkozó szabályokat, eljárásában nem sérültek a védelmi jogok sem, biztosította a vádlottak, köztük III.r.vádlott észrevételezési, indítványtételi jogosultságát is.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hosszas bizonyítást folytatott, a bizonyítás anyagává tette felolvasással szinte teljes egészében az alapügyben beszerzett bizonyítékokat, ezzel együtt is - lehetőséghez képest - ismételten kihallgatta az emberrablás büntettét érintően az alapügyben már kihallgatott tanúkat a védelmi felvetések irányára szerint is. A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a nyomozóhatóság még az ilyen hosszan elnyúló elkövetési időt átölelő, számos bűncselekmény alapos gyanúját magában foglaló ügyekhez képest is rendkívül aprólékos, minden részletre kiterjedő bizonyítást folytatott. Megfigyelhető, hogy a III.r.vádlott a nyomozati szakban kezdetben lényegében tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését, későbbi vallomásai sem tekinthetők teljes

beismerésnek, amennyiben a történéseket részben el is ismerte, más, a maga felelősségét mentő körülményekre hivatkozott. IV.r.vádlott első kihallgatása alkalmával élt mentességi jogával, nem tett vallomást majd későbbi vallomásai során egyre több adattal szolgált. A többi bizonyíték ismeretében hallgatta ki a nyomozóhatóság újra és újra, visszatérve a korábbi előadásokhoz is. Az ezekben a vallomásokban megjelenő újabb előadásokat alapul véve történt a sértettek többszöri kihallgatása is, majd ezen vallomások tükrében IV.r. újabb nyilatkoztatása, okirati bizonyítékok, - a Magyar Államkincstár tájékoztatása **1. sértett** gyermekgondozási ellátásának idejéről, gépjárműadatok a ... típusú gépkocsi gépjármű nyilvántartásáról, a **1. sértett** ingatlanával kapcsolatos ingatlan nyilvántartási iratok, az ehhez az ingatlanhoz kapcsolódó adás-vételi szerződés, a **2. sértett** ingatlanát érintő adás-vételi előszerződés, majd a végleges szerződés, a **4. sértett** vonatkozásában keletkezett orvosi dokumentáció, a sértettekről készített pornográf felvétel, a prostituáltak újsághirdetéseiről szóló kimutatás, bankszámla kivonatok, - beszerzése, házkutatás, helyszínelés, - ehhez kapcsolódó fényképmellékletek, telefonon rögzített hanganyagok, video felvételek- eredményeként tárgyi bizonyítási eszközök feltárása, lefoglalása, melyekre ráépíthető volt az ügy megítélése szempontjából igen lényeges megállapításokat tartalmazó széleskörű szakértői bizonyítás is.

Megfigyelhető volt az eljárásban, hogy a prostitúcióval érintett tanúk csak a nyomozás későbbi szakaszában nyíltak meg a nyomozóhatóság előtt, akkor azonban a Cs. családdal való együttélés folytán vagy külön háztartásokban élve, de ezen belül egymás életvezetésére is rálátással nem csak a magukat, hanem a velük azonos élethelyzetben lévő társaikat ért sérelmekről is részletes előadást tettek, melyeket fenntartottak az alapügyben tartott tárgyalások, illetve megismételt eljárásban történt kihallgatásuk során is. A vádlottak részére prostitúciós tevékenységet végző tanúkon kívül a bíróság számára a tényállás megállapításához számos további tanú vallomása is rendelkezésre állt az egyes tényállási pontokat érintően. Ezeket a személyi, okirati, tárgyi bizonyítékokat, szakértői véleményeket kellett a megismételt eljárásban összevetnie az elsőfokú bíróságnak ahhoz, hogy elsődlegesen a szinte valamennyi bűncselekményben érintett, minden tényállási pontra nézve nyilatkozó IV.r.vádlott szavahihetőségével kapcsolatosan állást tudjon foglalni. Ezen tevékenysége kapcsán tényállásonként bemutatta az adott bizonyítékokat, megfelelő értékelés, mérlegelés mellett mutatott rá arra, hogy a IV.r. vádlott által a megismételt eljárásban tagadott, **3. sértett** és **5. sértett** sérelmére elkövetett 2 rb emberrablás büntette és a 6. sértett sérelmére elkövetett cselekmény kapcsán annak motivációját vitató vallomásán kívül nincs olyan tényállási pont, olyan cselekmény amelyet érintően a IV.r.vádlott a hosszas kihallgatás során önmagával vagy az egyéb bizonyítékokkal ellentmondásba került volna, vallomása III.r.vádlott védekezésével ellentétben a rendelkezésre álló bizonyítékokkal mindenben összeegyeztethető, leigazolható. Az éveken átnyúló elkövetési időre tekintettel nem támasztható vallomásával szemben kétely pusztán arra hivatkozással, hogy az egyes cselekményeket illetően más időszakokat, időpontokat

jelölt meg, hisz minden történést valamilyen később, akár okirattal is alátámasztható, ezáltal a tényállás megállapítása szempontjából fontossággal bíró eseményhez is kötött. Az elsőfokú bíróság ítéletében külön is bemutatta, hogy alakult a vádlottaknak a nyomozati szaktól a megismételt eljárásban tett előadása, majd ezeket tényállási pontonként részletezte és vetette össze az egyéb bizonyítékok tartalmával is.

Az I. tényállási ponttal kapcsolatosan IV.r.vádlott megismételt eljárásban tett vallomásmódosítását is alapos gondossággal vizsgálta, mindenre kiterjedő logikus bizonyítékértékelés eredményeként, megfelelő indoklás mellett,- így a másodfokú eljárásban alappal nem támadhatóan- jutott arra következtetésre, hogy az ítéletben hivatkozott tanúvallomásokra figyelemmel a megismételt eljárásban módosított vallomása nem fogadható el, annak a tanúk fenntartott vallomásai ellentmondanak, ellenben igazolják a IV.r. vádlottnak a korábban tett, - a sértettek szabadon bocsátása érdekében a III.r.vádlott részéről elhangzott anyagi követelést is tartalmazó - vallomását. Ezen tényállási pont kapcsán az elsőfokú bíróság ezáltal helytállóan foglalt állást atekinetben, hogy a tényállást a I. pont vonatkozásában a pénzkövetelés célját illetően a IV.r.vádlott korábbi és **5. sértett** alapeljárásban tett vallomása alapozhatja meg. Az elsőfokú bíróság ezen vallomásokat is kellő gondossággal vizsgálta, a Be.4.§ /2/ bekezdése szerint, az in dubio pro reo elve alapján **3. sértett** édesanyja által 2010.február közepe és júniusa között négy alkalommal átadott összegeket a vádlottakra legkedvezőbb mértékben határozta meg. Ugyanígy járt el, amikor azt a megállapítást tette, hogy legkevesebb egy pénzátadás megtörténte igazolható a sértettek szabadon bocsátásáért elhangzó követelés hatására. A 6.sértett sérelmére elkövetett bántalmazást ugyan IV.r.vádlott elismerte, tagadta azonban, hogy erre azért került sor, mert a sértett nem kívánt prostitúciós tevékenységet folytatni. Ezen védekezését nem csak 6. sértett, hanem **1. tanú** vallomása is cáfolta. Mindemellett az adott körülmények önmagukban is IV.r. vádlott előadása ellen szólnak a cselekmény motivációját illetően. Ezért IV.r.vádlott ezen védekezése sem foghatott helyt. Az a tény, hogy **3. sértett** kihallgatására távolléte miatt nem került sor, a feltárt tényállás megalapozottságát nem érinti, figyelemmel az egyéb bizonyítékok részletes feltárására.

Összességében tehát megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyíték külön-külön és együttes vizsgálatával megfelelő bizonyítékértékelő tevékenységet végzett, a tényállás a beszerzett és logikusan értékelt bizonyítékokon nyugszik. Annak csupán kisebb mértékű pontosítása, kiegészítése szükséges a Be.352.§ /1/ bekezdése alapján az alábbiak szerint:

A fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően az ítélet II/III.tényállásából a 3., a XIX.tényállási pontból az 55.oldal 6. és az 56.oldal 4. bekezdését mellőzni kell, tekintettel arra, hogy az ott tett megállapítások az indokolás körébe tartoznak. Mellőzi az ítéletábra a II/I.tényállásból az erőszakos közöszülésre vonatkozó megállapításokat is, hiszen ugyan a vádirati tényállás erre vonatkozóan is tartalmazott adatokat, ez a bűncselekmény nem képezte vád tárgyát. A kerítés büntette kapcsán az adott

minősítés megkívánja a sértettek életkorának rögzítését is, ez kimaradt a tényállásból, így az ítélet kiegészítendő azzal, hogy **5. sértett** 1990. június 5-én, **7. sértett** ...-án, **8. sértett** ...-én, **9. sértett** ...-én és **10. sértett** ...napján született.

Ezzel a kiegészítéssel és pontosítással a törvényszék ítélete teljes mértékig megalapozott, így a Be.351.§ /1/ bekezdése értelmében alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére. Az időközben hatályba lépett 2012. évi C. törvényre tekintettel a törvényszék helytállóan foglalt állást az időbeli hatály kérdésében is megállapítva, hogy III.r.vádltott esetében a főszabályként érvényesülő, elkövetéskor hatályos Btk-t kell alkalmazni, hiszen az elbíráláskor hatályos Btk. nem tartalmaz számára kedvezőbb rendelkezéseket, szemben IV.r.vádltottal, aki nincs kizárva a feltételes szabadság kedvezményéből, így esetében a korábbi törvény 4/5-ös feltételes kedvezménye helyett a jelenleg hatályos Btk. 2/3-os feltételes kedvezménye enyhébb elbírálást tesz lehetővé. Mindkettejük esetében vizsgálva az irányadó anyagi jogi szabályokat megállapítható, hogy a cselekmények egy részére nézve azonban a minősítések nem pontosak, nem helytállóak.

Osztotta az ítélőtábla a fellebbviteli főügyészség indítványát, amely a **2. sértett** sérelmére elkövetett cselekmények együttes értékelésére, ezáltal eltérő minősítésre irányult. A törvényszék azzal indokolta a IV. és a XVI. tényállási pontjaiban írt cselekmények személyi szabadság megsértéseként és csalásként való minősítését, hogy a két cselekmény közt az ok-okozati viszony hiányzik. Ezt az érvelést az ítélőtábla sem tudta elfogadni. Összeolvasva a két tényállásban írt eseményeket, megállapítható, hogy azok egységes cselekménysort képeznek. A III.r.vádltott és a már jogerősen elítélt társai a IV. tényállási pontban írtak szerint azért fosztották meg személyi szabadságától, tartották fogva és fenyegették meg **2. sértettet**, hogy az adásvételi szerződés végleges megkötésének idejéig ne szökhessen meg, ezáltal a XVI.tényállási pontban rögzített módon az ingatlan értékesítéséből származó vételárhoz hozzájussanak. A fogvatartás alatti testi épség elleni fenyegetés része, eszközcselekménye volt a később kifejtett magatartásuknak, mely ellen - a törvényszék által írtak szerint is - annak hatására nem mert tiltakozni a sértett. A 2.365.600 Ft-ból **2. sértett** mindösszesen 195.000 Ft-ot kapott, a különbözetre vonatkozóan a kára bekövetkezett. Így **III.r. vádltott** cselekménye egységesen a Btk. 323.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint, társtettesként elkövetett zsarolás büntettének minősül, hiszen az adott magatartása a zsarolás minősített esetének valamennyi tényállási elemét kimerítette.

Nem tudta osztani ugyanakkor a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség további indítványait. A **3. sértett** sérelmére elkövetett bántalmazással kapcsolatosan

az elsőfokú bíróság az eset összes körülményéből azt a következtetést vonta le helyesen, hogy **III.r. vádlott** látható, nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket nem kívánt okozni, a nemi szerv ütlegetése is nem testi sértés, mint megalázás céljából történt bosszúból. Azon kívül, hogy **3. sértett** pénisze feldagadt az ütlegetés eredményeként, semmilyen adat nem merült fel az esetleges sérülésre, a sértett nem fordult orvoshoz, a vádlottak elfogását követően ismeretlen helyre távozott, nem volt tehát kihallgatható olyan körülményekre, - ütések erejére, számára, irányultságára, a sérülések jellegére - amelyek alapján szakértő bevonásával esetlegesen tisztázható lett volna, hogy a bántalmazás alkalmas volt nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására. Tekintettel arra, hogy **III.r. vádlott** tagadta többek közt ezen bűncselekmény elkövetését is, az ő tudattartalmára is nehezen vonható olyan következtetés, amely ugyancsak lényeges eleme lehetne e kérdés eldöntésének. A sérülés lehetséges gyógytartamának megállapítása szakkérdés, a bíróság nincs abban a helyzetben, hogy pusztán a pénisz feldagadásából szakértői vélemény hiányában következtetést vonjon a súlyosabb eredmény bekövetkezésének lehetőségére. Ugyanez mondható el **1. sértett** esetében is. Az ítélet tábla álláspontja szerint adatok hiányában kizárólag a sértett elmondására és az általános élettapasztalatra hivatkozással ez esetben sincs alap a cselekmény súlyosabb minősülésének megállapítására, az in dubio pro reo elvre figyelemmel. A két sértett folyamatos bántalmazásába illeszkedő, annak részcselekményét képező péniszütlegetés, illetőleg **1. sértett** arcücsapása, annak módja értékelést nyer az elsőfokú bíróság által a személyi szabadság megsértésének büntette kapcsán mindkét vádlott vonatkozásában, amikor annak minősített esetében - így a könnyű testi sértést is magába foglaló bűncselekményben - állapította meg bűnösségüket.

A **4. sértett** sérelmére elkövetett, a tényállás II/III. pontjában írt cselekmény vonatkozásában az ítélet tábla az ügyészi álláspontot ugyancsak nem tudta osztani, ugyanakkor nem értett egyet az elsőfokú bíróság általi minősítéssel sem. A törvényszék helytállóan rögzítette ítéletében, hogy **III.r.vádlott** szándéka ez esetben a sértett megölésére irányult, mellkasára térdelt, fojtogatta. **4. sértett** ennek hatására elvesztette eszméletét is. A rendelkezésre álló adatok alapján azt nem lehetett megállapítani, hogy a **III.r. vádlott** részéről kifejtett bántalmazás milyen okból maradt abba. Ezt a körülményt - tekintve, hogy nem merült fel semmilyen adat arra nézve, hogy **III.r.vádlott** valamilyen külső ok hatására hagyott fel magatartásával - alappal nem kifogásolhatóan az első fokú bíróság a vádlott javára, az emberölés büntetnének befejezésétől való önkéntes elállásként értékelte. A szakértői bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság ezen tényállás kapcsán azt is rögzítette, hogy orvosi adatok hiányában szakértőileg életveszély beálltát nem lehetett teljes bizonyossággal megállapítani, ezért minősítette az adott cselekményt életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének. A minősítés ebben a formában téves. A Btk. 17.§ /4/ bekezdése szerint, önkéntes elállás esetén, amennyiben a kísérlet már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető e bűncselekmény miatt

büntetendő. E maradékbűncselekmény azonban csak befejezett lehet, kísérlet nem. Ez következik a „már önmagában is megvalósít” kitételből. Az ennek megfelelően kialakult egységes bírói gyakorlat / pl. BH 2003/270/ mellett szól az is, hogy amennyiben megállapíthatóan az elkövető szándéka a halál okozására, mint eredményre irányult, nem irányulhatott ezzel egyidejűleg ennél kevesebbre, vagyis testi épség elleni bűncselekményre. **4. sértett** a bántalmazást követően orvoshoz nem fordult, ezzel együtt sem számolt be vallomásaiban olyan jellegű sérülés keletkezéséről, amely a befejezett könnyű testi sértésnél súlyosabb bűncselekmény megállapítására adhatna alapot. Így az egyébként jelen esetben megvalósult és a Btk. 170.§ /1/ és /3/ bekezdés I.fordulata szerint minősülő aljas indokból elkövetett könnyű testi sértés büntette beleolvad a sértett vonatkozásában a III.r.vádlott által kifejtett ugyanilyen minősülésű további folytatólagosan elkövetett testi sértés büntettébe.

A **4. sértett** sérelmére elkövetett, a tényállás II/I. pontjában írt cselekmény értékelését sem találta az adott tényállás és a hozzá fűzött indokolás mellett teljes egészében helytállónak az ítéletábra. Az ügyész, arra hivatkozott, hogy **4. sértett** az erőszakos közösülés miatt magánindítványt nem terjesztett elő, amelynek hiányában az erőszakos közösülés büntette nem bírálható el. Ezért e bűncselekmény maradvány bűncselekményében, az aljas indokból vagy célból, a sértett sanyargatásával elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettében kérte III.r.vádlott bűnösségének megállapítását. A törvényszék az ügyészi indítványnak megfelelően értékelte a III.r.vádlott cselekményét azzal, hogy az ítéleti tényállásban a váddal egyezően rögzítette a vád részét nem képező erőszakos közösülésekre vonatkozó tényeket is. Az ítéletábra ezért a fentiek szerint azokat mellőzte a tényállásból és a már megalapozott tényállás alapján értékelte a III.r.vádlott egyebekben kifejtett magatartását. A tényállás négy eseményt rögzít. Az első esetben III.r.vádlott felkereste lakásán a korábban is már általa rendszeresen bántalmazott **4. sértettet**, felszólította, hogy menjenek be a házba, majd a ház bejáratí ajtaját belülről bezárta, ezt követően számon kérte a sértetten azt, hogy fogvatartása idején őt megcsalta. A sértett ezt tagadta, emiatt III.r.vádlott egyre indulatosabbá vált és többször tenyérrel, valamint ököllel megütötte **4. sértettet**. A második alkalommal III.r.vádlott az utcán találkozott a sértettel, akit ugyancsak felszólított, hogy gépkocsijába üljön be, majd a sértett házához hajtott, ahol a sértettet utasította, hogy az egyik szobába menjen be. Amikor ez megtörtént a szoba ajtaját kulccsal bezárta, majd ugyancsak számon kérte **4. sértetten** azt a feltételezését, hogy a sértett azért sétált az utcán, hogy szeretőjével találkozzon. Ezt követően rákiabált a sértettre, majd néhány alkalommal pofon is ütötte. A harmadik alkalom a sértett által kezdeményezett házasság felbontása iránti ügyükben tűzött tárgyalás idejére esett. Ekkor a III.r.vádlott azzal tévesztve meg a sértettet, hogy gépkocsijával a bíróságra viszi, V.-ben és B.-n utaztatta miközben gyözködte, hogy a házasságuk felbontásától álljon el. A tárgyalás időpontját követően a sértettet kocsijával haza vitte annak otthonába, ahol egyre indulatosabban kérte számon a sértetten, hogy milyen alapon merte beadni a válókeresetet, majd

felszólította arra, hogy a szobájába menjen be, illetve oda be is lökdöste, az ajtót pedig belülről kulcsra zárta. Az utolsó alkalommal **III.r.vádlott** magával vitte **IV.r.vádlottat** is annak érdekében, hogy a sértett szemébe mondja, miszerint **4. sértett III.r. vádlott** fogvatartása idején viszonyt folytatott egy másik férfival. A sértett tagadta a fenti állításokat, így a **III.r.vádlott** a szoba ajtaját bezárva több alkalommal nagy erővel, trágár kijelentések közepette pofon ütötte. Ilyen előzmények után a **III.r. vádlott** tagadása mellett nem volt megállapítható, hogy pusztán a fentiekben részletezett számonkérések érdekében korlátozta a sértettet mozgási szabadságában vagy már az ajtó kulcsra zárására is korábban kialakult nemi erkölcs elleni bűncselekményének véghezvitele érdekében került sor. Azonban önmagában csak a fentebb írtakból is megállapíthatóan kezdetben **4. sértett** fogvatartására, mozgásának korlátozására a **III.r.vádlott** részéről minden esetben valamilyen számára a sértett megalázását, vele szemben alaptalan vádaskodást, felelősségre vonást, esetleges bántalmazást követően került sor. Ekként az mindenképpen igazolt, hogy a személyi szabadság megsértése ilyen körülmények közt önállóan, tényleges anyagi halmazatot képezhetne adott esetben az erőszakos közöszülés büntetével, így külön értékelést nyerhet a törvényszék által már beminősített egyéb, folytatólagosan elkövetett, ugyancsak a Btk.175.§ /1/ és /3/ bekezdés a/ és c/ pontjai szerinti személyi szabadság megsértésének büntette körében. Meg kell jegyezni, hogy ellenkező esetben, amennyiben a törvényszék a **III.r.vádlott** személyi szabadság megsértése büntetteként értékelt cselekményét az adott tényállásból kiindulva kizárólag az erőszakos közöszülés érdekében elkövetettként, azzal alaki halmazatot képezve látta megállapíthatónak, az adott döntés meghozatala nem állhatná meg a helyét, hiszen a Btk.209.§-a értelmében a Btk.197.§-ában szabályozott erőszakos közöszülés csak magánindítványra büntetendő, kivéve, ha azzal összefüggően nem magánindítványra büntetendő bűncselekményt is elkövettek. Az ítélet megítélése szerint az e tényállási pontban részletezett személyi szabadság megsértésének büntette anyagi halmazatot képez az erőszakos közöszülés büntetével, így önállóan és nem maradék bűncselekményként nyerhetett értékelést a felülbírálat során.

A védelem a megismételt eljárásban az emberrablás büntettének megvalósulását mindvégig vitatta. Az elsőfokú bíróság ítéletében pontosan mutatott rá, hogy a vádlottak **3. sértettet** és **5. sértettet** megfosztották személyi szabadságuktól, mozgásukat korlátozták, miközben szabadon bocsátásukat követelés teljesítésétől tették függővé. E bűncselekmény már a követeléssel befejezetté válik, így irreleváns, hogy az adott követelésnek a sértett a későbbiekben eleget tesz-e. Nincs tehát jelentősége a cselekmény megítélését illetően annak, hogy a követelt 5 millió Ft kifizetése egészben vagy csak egy részében történt-e meg.

1. sértett esetében vizsgálva az elkövetési időt megállapítható, hogy **III.r. vádlott** érdekében hosszú időn keresztül végzett prostitúciós tevékenységet. Ez az időszak azonban szökésével megszakadt, majd később újra folytatódott, így a 2004-től 2007

szeptemberéig, illetőleg a 2009 év februártól 2010 év decemberéig terjedő időszak az ítéltábla megítélése szerint egészében nem vonható a folytatólagosság egységébe. Ezért módosításra szorult a törvényszék ezen bűncselekményre vonatkozó, az adott magatartásokat a folytatólagosság egységébe vonó, ezáltal a cselekményt 1 rendbeliként értékelő minősítése is. A másodfokú bíróság külön választva a két elkövetési időszakot, **1. sértett** sérelmére a személyi szabadság megsértésének büntetést és a kerítés büntetést 2-2 rb folytatólagosan elkövetett cselekményként minősítette.

A Btk. 207.§-ában szabályozott kerítés törvényi tényállásából következően a tizennyolcadik életévét be nem töltött sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény a /3/ bekezdés szerint minősülően kizárólag az adott törvényhely /1/ bekezdésére épül, így az ítéltábla a törvényszék minősítéséből a /2/ bekezdésre utalást mellőzte.

A törvényszék által megállapított rendbeliség nem állja meg a helyét a tiltott pornográf felvétellel visszaélés büntette kapcsán sem. A törvény szövegéből következik, hogy a bűncselekmény rendbeliségét nem a felvétellel érintett sértettek számához köti, hiszen személyekre irányulóan is törvényi egységként rendeli büntetni az adott bűncselekményt. Ezért a törvényszék által az érintettek száma alapján 2 rb tiltott pornográf felvétellel visszaélés büntette ugyanilyen minősülés mellett csak 1 rb bűncselekményként értékelhető.

Ennyiben vált szükségessé a vádlottak esetében a cselekmények minősítését illetően a törvényszék ítéletének korrekciója. Az ítéltábla a könnyebb átláthatóság érdekében **III.r. vádlott** esetében a terhére rótt valamennyi bűncselekményt az adott minősítés feltüntetése mellett rögzítette a rendelkező részben, IV.r.vádlott vonatkozásában csak a **1. sértett** sérelmére elkövetett cselekmények eltérő minősítésére tért ki, tekintve, hogy az elsőfokú bíróság általi egyéb bűncselekményeinek minősítése helytálló volt.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket nagyrészt helytállóan tárta fel. **III.r. vádlott** esetében azonban az ítéltábla nem látta javára értékelhetőnek beismerését, megbánását, ugyanis ez vonatkozásában nem állapítható meg. Nem értékelhető ugyanakkor terhére az egyes sértettek vonatkozásában a fogvatartás ideje alatt tanúsított brutalitás, különös kegyetlenség, hiszen mindez az adott bűncselekmény minősítésében már értékelést nyert.

A bűnösségi kör bővülésére és az eltérő minősítésekre tekintettel a másodfokú eljárásban mindkét vádlott vonatkozásában új büntetés kiszabása vált szükségessé.

III.r. vádlott javára egyetlen enyhítő körülmény, a jelentős időmúlás volt értékelhető a számos, igen jelentős súlyú súlyosító körülmények mellett. A jelen eljárásban hosszú időt felölelően elkövetett, igen nagyszámú halmazatot képező, több esetben

folytatólagos cselekményeit ellene folyó más eljárások alatt, nem sokkal szabadulását követően, feltételes szabadság próbaidején követte el. Korábban is volt már ugyanilyen vagy hasonló jellegű bűncselekmények miatt büntetve. Cselekményeiből és abból, hogy helyette felnőttképzésen is IV.r. vádlott vett részt, gátlástalan, élőködő életmódjára vonható következtetés. Ilyen körülmények mellett az ítélőtábla nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetésnél enyhébb büntetés kiszabására, ugyanakkor annak az ügyészi fellebbezés szerinti súlyosítását sem találta indokoltnak az igen jelentős időmúlásra tekintettel. A 18 évi fegyházfokozatban végrehajtandó szabadságvesztés tetтарыos, megfelelően igazodik a cselekmények tárgyi súlyához és az egyéb büntetéskiszabási tényezőkhez. Ehhez megfelelően igazodik a közügyektől eltiltás tartama is, ezért III.r.vádlottat, mint különös visszaesőt az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésre ítélte.

IV.r.vádlott esetében megállapítható volt, hogy a nyomozást előrevivő, azt elősegítő tényfeltáró beismerő vallomást tett nem csak magára, hanem III.r.vádlott cselekvőségére nézve is. A cselekmények nagy részét ugyan társtettesként követte el, azonban az adott körülményekből kitűnően alárendelt szerepet töltött be **III.r. vádlott** mellett, a tőle való függőség meghatározó jelentőségű volt a bűncselekményeinek elkövetésében. Ahogy arra az ítélőtábla már a törvényszék eljárásának vizsgálata kapcsán is utalt, IV.r.vádlott vonatkozásában a büntetés kiszabására csak a Be. 405.§ /3/ bekezdésében felállított korlátok között kerülhetett sor a megismételt eljárásban, vagyis esetében, mivel a jogerő feltörésére a Be. 349.§ /2/ bekezdése alapján került sor, az alapügyben kiszabottnál súlyosabb büntetést nem lehetett kiszabni. Ezért az ítélőtábla IV.r.vádlottat az alapügyben megállapított, a Btk. 35.§ /2/ bekezdésének alkalmazásával a Btk. 37.§ /2/ bekezdés a/ pontja szerinti 6 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év, a Btk. 61-62. §-a szerinti közügyektől eltiltásra ítélte.

A rendelkezésre álló iratok tartalma alapján pontosította az ítélőtábla IV.r.vádlott esetében az általa előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezést. Korrekcióra szorult a **1. magánfél** és **1. sértett** magánfelek kártérítéséhez kapcsolódó illeték összege is a vádlottak esetében az 1990.évi XCIII.tv.42.§ /1/ bekezdés a/ pontja és az 58.§-a szerint.

A fellebbviteli főügyészség álláspontjával szemben az ítélőtábla helytállónak találta, hogy a törvényszék a már jogerősen elítélt vádlott-társakkal egyetemlegesen kötelezte **III.r. vádlottat 2. magánfél** és **2. sértett** magánfelek vonatkozásában kártérítésre, nem volt következetes azonban annyiban, hogy az ezekhez kapcsolódó teljes eljárási illeték megfizetésére kizárólag III.r.vádlottat kötelezte. Ezért az ítélőtábla az illeték megfizetésére is egyetemlegesen kötelezte az érintett terhelteket.

A törvényszék ítéletének további járulékos rendelkezései törvényesek, ezért az ítélőtábla egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **III.r.** és IV.r.vádlottak vonatkozásában a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta pontosítva IV.r. vádlott esetében az általa előzetes fogvatartásban töltött időt. A megváltoztató rendelkezések a Be. 372.§ /1/ és //2/ bekezdésén alapulnak.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 403.§ /5/ bekezdésén és a Be.381.§ /1/ bekezdésén alapszik.

ő, 2016. október 26. napján

	. Takácsné	
. Széplaki László sk.	dr. Helyes Klára sk.	Dr. Németh Balázs sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Győri Ítélőtábla fenti ítéletével és az abban foglalt változtatásokkal a Veszprémi Törvényszék 14.B.300/2015/97. számú ítélete mindkét vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. október 26. napján

. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kiadó: